

"Voi tylsyy! Huoh, minulla ei sitten ole mitään tekemistä", nau'uin äärimmäisen harmistuneena ja tylsistyneenä. Elämäni oli käynyt äärimmäisen tylsäksi sitten pentuaikojen, jolloin sain leikkiä koko ajan sisarusteni kanssa. Niin, vaikka minulla nytkin oli loikoisat oltavat, oikeat kissanpäivät, niin taisivat sisareni sanoa päästessään käymään minulla joskus muutama kuu sitten, tunsin jonkin puuttuvan. Jonkin mausteen elämästäni, sen mikä teki siitä merkittävän. Ehkä mau'uin vain vääriä asioita, mutta minusta elämäni oli äärimmäisen tylsää. "Ernesti, syömään!" omistajani kaksijalkainen naaras huusi. Huokaisin kuuluvasti, en halunnut yhtään syödä sitä moskaa, mitä minulle kumottiin ruokakuppiin kerta toisensa jälkeen. Minulla oli sitä paitsi liian kylläinen olo eikä ruoka todennäköisesti maistuisikaan, mutta kai se oli pakko syödä. Muutenhan omistajani huolestuisivat ja soittaisivat ruokaani kamalammalle kaksijalkaiselle, jolla olin jo muutaman kerran aiemminkin käynyt. En pitänyt siitä kaljupäisestä kaksijalkaisesta ollenkaan, koska olin saanut ensimmäisellä kerralla pistoksen, jota seurasi toinen pistos ja seuraavana kertana sitten minut oli myrkytetty, laskettu pimeyteen, josta en saanut sitten herättyä. Kun olin herännyt, olin ollut oudossa häkissä, pökerryksissä ja täysin ymmälläni. Muistotkin niistä tapahtumista saivat minut aivan suunniltani. Heilautin harmaata häntääni tylsistyneenä puolelta toiselle. "Tule nyt!" omistajani parkaisi alistuneen huolestuneena ja nousin seisomaan varsin kömpelösti. Vaikka olin nuori, kuntoni oli normaalia huonompi, sillä en saanut tarpeeksi liikuntaa. Mitä nyt minua leikitettiin ahkerasti joka päivä ja sain muutaman hetken olla ulkonakin, mutta se ei riittänyt. Halusin olla vapaa, saalistaa oman ruokani ja vain olla, olla ja olla! Mutta senkin viheliäinen kissanminttu, minut oli vangittu vankilaan, jossa en saanut olla kissa! Paras ystäväni oli koira, minun oletettiin käyttäytyvän kuin koira, niin kotona kuin lenkilläkin. En saanut juosta, hiipiä, kiipeillä tai saalistaa niissä typerissä valjaissa, joihin minut joka ulkoilukerta sidottiin. Voi sitä tyrmistyksen määrää! Saavuin valkoiseen, puhtautta hohtavaan keittiöön kasvoillani murhaava katse. Omistajani laski metallisen ruokakuppini alas ja yritti silittää selkääni, mutta sähähdin sitä. En halunnut rapsutuksia selkääni, se oli sääliä. En halunnut puskea omistajani jalkaa, en olla sylissä tai rapsutettavana! Halusin olla vapaana luonnossa, en missään vankilassa. Minun kuuluisi siis karata! Vastahakoisesti söin epämääräisen ruskean mössöruokani ja vetäydyin lasioven taakse miettimään pakoani. Keittiön eräällä seinällä oli lasinen seinä, ikkunaksi kaksijalkaiset sitä kutsuivat, mutta mitä väliä silläkin tiedolla minulle oli, koska enhän kauaakaan enää asuisi kotona. Pian olisin vapaa, kunhan vain keksisin keinon päästä pois, vaikka karkuretkelle. Tuskin typerät kaksijalkaiset minua huomaisivat, vaikka pakenisinkin hetkeksi pois. Tai no, pidemmäksi hetkeksi, enhän tietenkään tulisi takaisin enää koskaan. Tämän julistettua itselleni yritin raapia ovea auki, mutten saanut sitä. Katsoin ylöspäin ja näin tikun, jolla muistin kaksijalkojen avaavan oven. Siristin silmiäni, tässä olisi tilaisuuteni. Siispä ylöspäin, ystäväiseni! Kannustin itseäni huimaavan hyvin, niin että se jopa ylitti käsitykseni kannustamisesta. Otin askeleen taaksepäin, ponnistin lihaksiani jännittäen ja loikkasin ei-niin-sulavasti ylöspäin. Etukäpäpäni haroivat tikkua, joka naksautti auki. Päädyin alas vatsalleni ja kipua voivotellen tönäisin oven auki. Se liukui sulavasti ääriasentoonsa, josta minun oli helppo loikkia pois. Näytin salaa kaksijalkaisilleni kieltä ja livahdin karkuun, häntä ylväästi pystyssä kuin olisin näyttelyihin menossa. Tästä se oikea elämä alkaisi. "Mihin nyt?" mietin itsekseni kulkiessani pihamme poikki kohti naapuritaloa, jossa paras ystäväni Tani asusti. Tani oli ikäiseni koira, valkearuskea minua pienempi kolli, joka vaikutti näsäviisaalta. Enhän minä häntä halunnut matkaani, sillä tämä vapaudentavoitteluretki oli vain kissoille. Siis minulle. Eihän lähialueella asunut muita kissoja, hyvä niin. Vilkuilin ympärilläni ja näin metsikön punaisten kaksijalkaisten pesien takana. Lähdin jolkottelemaan kohti oikeaa suuntaa ja olin hyvilläni siitä, ettei Tani päivystänyt talomme luona, kuten yleensä. Mokokakin

kirppusäkki, en minä häntä kaipaa. ”Mitäs sinä, Ernesti?” Tanin ääni kuului vierestäni. Huokaisin todella tyrmistyneenä. Juuri kun olin riemuinnut, ettei toinen tullut luokseni, niin sittenhän se piti siihen ilmestyä. Voi tyrmistuksen talipallo! Hengitin hetken syvään, kunnes katsoin Tania hyvinkin murhaavasti. ”Mistäköhän sinäkin taas siihen ilmestyit, kun juuri toivoin, ettet olisi tullut”, marmatin hyvinkin ärsyyntyneen kuuloisena, niin että varmasti Tani ymmärsi, ettei ollut toivottua seuraa. Tani vain hymyili kaikkietäväisen oloisena ja sekös minua harmitti. ”Tiedätkö muuten, ettei metsikkö ole niin kiva paikka, kuin mitä luulet? Siellä kukaan ei rapsuta, ei puhu sinulle, ei edes tiedä sinun asuvan eikä kukaan muista sinua, toisinkin nyt. Haluatko elää niin? Jos haluat elää niin, no, siitä vaan. No, heippa, minä tästä menenkin etsimään luita pihalta”, Tani totesi ja hymyili hyvinkin kaikkietäväisesti, jos enemmän vaan kykeni hymyilemään. Nyrpistin nenääni ja en ollut kuulevinaankaan koko varoitusta. Tani oli vain kateellinen ja näsäviisas kakara, joten miksi edes vaivautuisin kuuntelemaan toista? Koira ymmärsi ilmeestäni, etten halunnut kuunnella, joten hän kääntyi ympäri ja juoksi nopeasti pois, minun jatkaessa matkaani. Pyh, minä en kuuntele minua pienempiä otuksia, vasta sitten kun Tani kasvaisi minua suuremmaksi, niin saattaisin jopa harkita sitä vaihtoehtoa, että toinen saattaisi olla muukin kuin näsäviisas pentu. Matkani metsänrajalle olisi varsin helppo, mietin itsekseni nähdessäni vain hevoslaitumen sen edessä. Hiivin aidan ali varoen osumasta lankaan ja kipitin kohti metsää. Sitä ennen matkan varrelleni osui hevonen, suuri ruskea otus, joka söi rauhallisesti heinää laitumelta. Sen vaalea häntä heilahteli laiskasti karpäsiä ja muita ötököitä hätistellen. Minut, harmaan kissan havaitessaan se nosti päänsä ylemmäs heinän tasalta ja katsoi ruskeilla silmillään suoraan minun sinisiini. ”Mikäs katti se sinä olet? Ei täällä usein kissoja näy, kun meidän Stiina meni liian syvälle metsikköön ja jäi sille tielle. Ties missä nyt on, mutta ei sillä sen väliä, kun sinä tuskin Stiina olet. No, kukas olet?” hevonen kyseli rauhalliseen tahtiin lempeällä äänellään ja se sai minut kurtistamaan kulmiani. ”Olen Ernesti, koditon, mutta onnellinen kissa. Mutta kuuluuko se sinulle, senkin hevosenpahanen, ethän sinä kipujani ymmärrä, kun noin suuri olet ja heinää syöt. Sinunhan pitäisi kertoa oma nimesi ennen kuin muiden nimiä kyselet”, nau’uin vähän närkästyneenä ja heilautin ärtyneesti häntääni. Hevonen puhalsi ilmaa keuhkoistaan ja heilautti otsaharjansa pois silmiensä tieltä, niin että saatoin nähdä kokeneen hevosen ilmeen. ”No, tuollaisiahan ne kaikki saalistajat ovat, se pitää sanoa. Mutta oikeassa olet, minun olisi pitänyt kertoa nimeni ennen kuin alan kyselemään. Tässä iässä sitä unohtaa, ettei jokainen maailman otus ole niin kärsivällinen ja hyvätapainen kuin minä tai varsani”, hevonen hörähti hyväntuulisesti, ”mutta olen Jonsku, suomenhevonen parhaassa iässä.” Sen sanottuaan Jonsku kiersi pari kertaa ympyrää paikallaan, kunnes kävi maate ja piehtaroi maassa. Minä itse varoin tämän suomenhevosen kavioita, ne kun näyttivät äärimmäisen vaarallisilta. Kun Jonsku lopetti piehtaroinnista, hän jäi makaamaan niin, että saatoin katsoa suoraan tämän silmiin, ilman että jouduin päästäni kääntämään. ”Mutta tiedätkö mitä? Minun kotini on maailman paras, jos niin voi edes sanoa. Joka päivä minua saapuu katsomaan kolme tyttöä, joista jokainen harjaa minut, sitten he ratsastavat minulla hetken aikaa, joskus maastossa, joskus täällä laitumella ja sen jälkeen saan herkkuja, kuten omenaa, porkkanaa tai ruisleipää. Parempaa en voi kuvitellakaan! Omistajanikaan eivät ole mitään hullumpia, he rapsuttelevat minua ja pitävät minusta hyvää huolta. En ole pitkiin aikoihin ollut näin hyvässä paikassa ja minä sentään olen kokenut, jo 13 kesää nähnyt, jokaisen eri paikassa. Pienenä varsana tuli synnyttyä ihan toisella puolella tätä maata, jota ihmiset kaiketi Suomeksi kutsuvat, se olisi ihan ymmärrettävää, saanut selkeästi nimen suomenhevosesta. Mutta jos sinulla ei ole kotia, sellainen kannattaa löytää, koska koti on maailman tärkein asia. Ilmanhan sitä olet juureton, kuin yksinäinen lehti tuulella. Vaikka olet onnellinen nyt, oletko sitten

onnellinen, kun olet minun ikäiseni, iän painaessa jo luita?” Jonsku kertoili ja sitten nousi seisomaan, kulkien pois luotani. No, en minä jäänyt häntä kaipaamaan, meni kun halusi. Kohautin lapojani ja sitten jolkottelin metsään. Metsä ei ollut kovin suuri, ei siellä mitään kuulunut muuta kuin lintujen laulua ja sekin oli varsin aneemista. En minä tänne voinut jäädä, siispä matka jatkui. Juoksin hitaasti läpi metsän ja saavuin joenrantaan, jonka toisella puolella siinsi runsaasti metsää, niin ettei sen reunoja nähnyt. Täydellinen paikka minulle! Mutta joki oli kuitenkin minun ja metsän välissä, niin vuolaana kuin se virtasikin. Joenrannassa oli vene, puinen ja harmaa, joka yksinään vietti aikaansa rannalla. Kuljin lähemmäs sitä ja huomasin pienen mökin, jonka ovenpielessä riippui pieni lampuntapainen, joka valaisi hieman. Niin, oli aika hämärää, vaikka metsän toisella puolella oli ollut vielä hyvin valoisaa. ”Onko täällä ketään?” nau’uin uteliaana kulkiessani lähemmäs torppaa, sillä minusta tuntui todellakin siltä kuin joku tarkkailisi minua. Ikävää ja surullistakin. Koko pihapiiri, jos sellaiseksi sitä saattoi kutsua, oli kuin uinuva pesä, jonka sisällä kuitenkin minua, tunkeilijaa, tarkkaili joku, jonka hyvyydestä tai pahuudesta en voinut olla varma. ”Mikäs sinäkin olet, eksynyt kulkijako? Onnensaalistaja vai äärimmäisen rohkea kotimirri?” joku uteli minulta jostakin veneen lähettyviltä. Käänsin laiskasti pääni, en näyttäisi moiselle tarkkailijalle pelkoa, joka hiipi turkillani. Veneessä norkoili ylvään oloisena nukkavieru oranssinruskeavalkea kissa, jonka haaleanvihreät katsoivat suoraan minuun kuin olisin jokin saastainen viemärirotta! Tai no, enhän minä tiennyt, jos vaikka olisin toiselle saastainen viemärirotta. Ei sitä koskaan tiennyt. ”Olen sinulle ehkä onnenonkija, mutta olen koditon ja arvokas kissa, ettäs sen tiedät”, vastasin hyvinkin itsetietoisesti. Kissa naurahti kepeästi ja loikkasi alas veneestä, kulkien minua kohti. ”No jos kerta onnenonkija olet, niin varmasti haluaisit kyydin tuonne toiselle rannalle. Onnenonkijat kun eivät liiemmin tykkää tämän puolen tikkupellostä, sehän tuo koivumetsä on. Turha kaksijalkojen puupelto, josta en tajua sitten yhtään. Mutta tuo toinen puoli, siellä on oikeaa metsää. Ihan vain onnenonkijalle ja kodittomalle tiedoksi”, vieras kissa totesi ylimalkaisesti ja heilautti ylöspäin sojottavaa häntäänsä käärmemäisen sulavasti. ”Odota tässä, haen isäntäni soutamaan”, kissa vastasi ja jätti minut, avuttoman – siis itsenäisen, suuren ja rohkean Ernesti Ensimmäisen tänne yksinään. Ettäs kehtasikaan. Sitten kissa meni torppaan, viipyi hetken ja tuli ulos suuri ja vanttera mies mukanaan. Ei sitä miestä kauneudella oltu pilattu, toista maata kuin minun entiset omistajani. Hah hah, toisen ryhmyiset sormet lähinnä huvittivat minua. ”Isäntäni soutaa sinut toiselle puolelle. Hän on paras kalastaja näillä main”, vieras kissa maukui vaaleanvihreät silmät siristyneenä. Katsoin miestä, joka silitti kissaansa hellästi ja kissa kehräsi. Täh? Eikö siis tuo kissa ollutkaan vapaa, vaan täysin tuon kaksijalan alaisuudessa? ”Ai jaa”, sanoin tietämättä mitä mieltä asiasta olisin. Olihan se kiva päästä toiselle puolelle uuteen elämään, mutta toisaalta voisin joutua vaikka tuon kaksijalan sieppaamaksi. Jos toinen ei ollutkaan kalastaja, kuten kissa väitti, vaan kissakaappari, joka käytti lemmikkiään siekailematta hyväkseen muiden kissojen houkuttelussa. Mistä sitä tiesi, jos vaikka tuo ryhmyinen kaksijalka söi meitä kissoja iltapalaksi? Hyrrr, tärisin jo pelosta, vaikkakin vain mielessäni. Enhän minä, rohkea Ernesti Ensimmäinen koskaan tärisssyt. ”Tulehan, kisu, niin pääset toiselle puolelle jokea. Älä pelkää, en aio syödä sinua”, kalastaja rohkaisi minua, vaikken sitä tarvinnutkaan. Kiipesin veneeseen ja mietin toisen sanoja. Ahaa, toinen olikin se kissakaappari vakuutellessaan minulle asiastaan! Tiesinhän sen, totta kai tiesin, olihan niin viisas. Myhäilin tyytyväisenä itseäni koko venematkan, kunnes vene karahti hiekkaiseen rantaan. Nousin kyydistä ja katsoin kissaa, joka istahti kärsivällisesti erään rantakiven päälle ja katsoi herkeämättä vedenpintaa. En halunnut häiritä häntä, mutta minun olisi silti kiitettävä. En vain halunnut lähteä kiittämättä. Samassa kissan valkea kypälä iskeytyi veteen ja sieltä lensi hopeakylkinen kala maalle. Kala yritti päästä

takaisin jokeen. ”Päästäkää minut kotiini, lupaan, etten kerro teistä! Antakaa vain minun elää!” se aneli suruissaan. Kalastajakissa kuitenkin loikkasi kalan perään ja iski sen elottomaksi yhdellä iskulla. Kissa toi sen minulle ja istahti kalan viereen. ”Syö, ota se vaikka lahjana”, hän totesi ja vaikutti jo paljon rennommalta. En tiennyt vain miksi, kaiketi kalastajakaksijalka oli varoittanut lemmikkiään olemasta liian ennalta-arvattavissa. Ehkä tämä kuului juoneen, kenties he halusivat minun luulevan heidän olevan ystäviäni. Kertoisin heidän vieraanvaraisuudestaan muille kissoille ja he tulisivat ansaan ja sitten päätyisivät ihmisen syömäksi. Mikä kamala juttu. Mutta mikä lieneekään kahden otuksen juoni, minä en voinut olla varma niistä. Siispä otin kalan itselleni, söin sen ahnaasti, olipa hyvää ja lähdin kiittäen metsään. Metsässä oli hämärää ja viileää. Mietin kaikenlaista, myös kalan anelua ja etsiskelin itselleni kotia. Sen pitäisi olla jonkinlainen kolo, joko kivessä tai sitten maan alla. Puunjuuristokin voisi olla kiva juttu, mutta en mielellään haluaisi kaivaa itse mitään, se ei vain sopinut minulle ja tassuilleni. Minulla ei ollut nälkä, vaan hyvä olo, janokin oli pysynyt mukavasti poissa eikä minulla ollut hätäpäivää. Hyvä juttu siis. ”Kukas sinä olet, kissa?” joku kyseli uteliaana. En tiennyt mistä suunnalta se tuli, jostakin vain. Yritin katsoa rauhallisen oloisena ympärilleni, mutten nähnyt ketään, kunnes tajusin katsoa ylöspäin oksalle, jolla kiipeili joku ruskea otus. Se oli aika pitkulainen, aivan toista maata kuin Tani tai kissat. Ei se ollut edes hevonen tai kalakaan. Kaksijalkaiseksi ihmiseksi sitä tuskin saattoi kutsuaakaan. ”Mikäs sinä olet?” kysyin ihmeissäni, kulmat kurtussa. Otus naurahti ja kiipeili alas oksalta erään kiven päälle. ”Olen minkki!” se vastasi hyväntuulisesti ja naurahti uudelleen. Nauravaa sorttia siis. ”Mutta kukas sinä olet, kisuli?” minkki kysyi uudelleen vielä uteliaampana. Huh, tuosta en siis pääsisi eroon vastakysymyksilläkään. ”Olen Ernesti Ensimmäinen, rohkea ja itsenäinen kulkija, joka etsii itselleen kotia täältä”, vastasin vakuuttavasti, ainakin omasta mielestäni. Jos minkki ei vakuuttuisi, niin olisi sitten vakuuttumatta. Ei ollut minun ongelmani. Hah. ”Ai että ihan Ernesti Ensimmäinen. Taidat olla ihmisten lemmikki, kun noin hulluja puhut”, minkki tuumaili hyväntuulisesti, ”eipä täällä paljoa ole liikkunutkaan ihmisten kissoja, yksinäisiä kulkijoita vain.” Kurtistin lisää kulmiani, toinenhan oli ihan hullu. ”En ole enää ihmisten lemmikki, jos saan korjata. Jos nyt olisit ystävällinen, voisitko näyttää minulle paikan, jossa voin asustaa loppuelämäni ja sen jälkeen voisitkin häipyä silmistäni. Onko liikaa vaadittu?” kerroin vaatimukseni tiukasti, niin ettei minkki varmasti erehtyisi niitä kyseenalaistamaan. ”Vai että olet karannut. No jaa, ehkä sinun kannattaa kuulla tositarina karhusta ja kissasta”, minkki tuumaili. Tuhahdin tyytymättömänä, olin pyytänyt kotia enkä mitään oppituntia. ”En ole pentu, en tarvitse satuja pystyäkseni itsenäiseen elämään”, vastasin tiukasti minkille, joka pudisti päätään. ”Et taida ymmärtää mitä eroa on sadulla ja tositarinalla. No, haluat varmasti sitten kuulla tämän tarinan”, minkki totesi ja kävi maate. ”Kerran, vuosi sitten, täällä liikuskeli samanlainen ihmisiltä karannut kissa kuin sinäkin. Samalla lailla se vakuutteli minulle, ettei tarvinnut apua, oli kuin omistaisi koko metsän. Autoin häntä, opetin saalistamaan ja kuuntelemaan, haistamaan ja näkemään ympäristönsä, etsin hänelle kodinkin, kunnes silloin, keväällä, karhu kulki metsässä pentujensa kanssa. Jokainen metsän asukki varoitti toisiaan karhuemosta, joka vihaisena pystyi kaatamaan jopa puun. Mutta kun kerroin siitä kissalle, tämä vain nauroi ’Hah, ei se karhu minulle pärjää!’ Yritin varoittaa vielä kerran, kunnes karhu tuli luoksemme, raivokkaana. Joku oli satuttanut hänen pentuaan, joku jolla oli neljä vahvaa jalkaa, joissa jokaisessa oli neljä terävää kynttä. Lisäksi tällä pentua satuttaneella oli terävät hampaat, joilla sai aikaan paljon tuhoa. Niin, kissahan se oli, syyllinen. Karhuemo suuttui kauheasti, niin kauheasti, että karjui kovaa, se varmasti kantautui toiselle puolelle suurta jokea. Lopulta kissa tunnusti tehneensä niin, mutta väitti, valehteli, pennun käyneen hänen kimppuunsa ensin. Karhuemo suuttui vielä enemmän ja löi yhdellä

käpälänheilautuksella kissalta hengen pois. Siitä lähtien olen varoittanut ihmisten lemmikkejä pysymään poissa metsästä, täällä eläminen ei ole niin helppoa kuin sitä luulisi, tiedä se”, minkki kertoi surumielisenä. Hän paranteli hieman asentoaan ja katsoi minuun kuin olettaen minun itkevän. Hah, minä en itkenyt. Mutta jokin minkin tarinassa kosketti minua, tunsin sisimmässäni jotakin. Tai, ehkä se oli vain se kala, kenties se oli syönyt jotakin sopimatonta. ”No jaa, luulet minun vai uskovan tuohon... tositarinaan, jossa kissa tuli karhun tappamaksi vain, koska karkasi kotoaan, hah hah. En usko sinua”, kerroin minkille kivenkovaa änkäten. Enhän minä pelännyt mitään kuin vain... suurta emokarhua, joka suojelisi pentujaan. Nielaisin ja mietin, olinko tosissani. Halusinko paeta kotoa ihan tosissani? En kai, ehkä. Ehkä kyllä. ”Minun täytyy tästä lähteä... oli kiva tavata”, vastasin minkille varovaisesti. Kuljin pois ja mietin tosissani. Oikeastaan oli kivaa, kun joku huolehti minusta, antoi ruokaa, silitti ja leikitti, antoi hellyyttä ja rakkautta. Kyllä, taisin oikeasti kaivata kotiin. Lähdin pinkomaan kohti kotia vimmatonta vauhtia, en edes tiennyt pystyväni siihen. En edes tiennyt, miten pystyin kulkemaan suoraan kohti kotia, olinko edes oikealla reitillä. Tulin joenrantaan, siellä kalastaja ja tämän kissa istuivat rannalla ja kalastivat. Mies kalasti pitkällä tikulla, kissa istui katsoen vettä. Nielaisin ja kävelin lähemmäs. ”H-hei”, tervehdin epävarmasti tietämättä mitä kissa sanoisi. Hän käänsi oranssivalkeaa päätänsä ja naurahti. ”Mitäs sinä, onnenonkija?” hän kysyi hymyillen. Kuljin lähemmäs ja heilautin häntäänsä hieman epävarmasti. ”Voisin mennä toiselle puolelle, jos sopii”, vastasin nielaisten. Kissa nyökkäsi ja kävi toteamassa asian ihmiselleen, joka laski tikun kädestään. Mies käveli veneen luo ja itsekin kuljin veneelle. Loikkasin kyytiin ja lähdimme veneilemään vastarannalle. Tunnelma oli äärimmäisen kireä, minua hermostutti se, miten he suhtautuisivat minuun, jos kertoisin haluavani takaisin kotiin. ”No, miten sinä nyt näin pian tulit takaisin, eikö metsä miellyttänyt?” kalastajakissa uteli hymyillen veneen kokasta. Nielaisin ja mietin sanojani hetken aikaa. ”Ei oikeastaan... Haluan jotakin parempaa, ei tuo pöpelikkö minulle sopinut yhtään”, vastasin lähes totuudenmukaisesti, mitä nyt sitä vähän muuttelin. ”Eli haluat takaisin omistajiesi luo?” kissa kysyi hyväntuulisesti. Nyökkäsin vaiteliaana ja painauduin hieman kokoon. ”Sepä oikein... hienoa”, kissa totesi ja loikkasi alas veneestä sen karahtaessa rantaan. Tein samoin ja tunsin rauhoittuvani maan tuntuessa lohduttavalta käpälieni alla. ”No, joo... En halua olla onnenonkija”, totesin ykskantaan ja lähdin kulkemaan kohti koivikkoa. ”Hah hah! Nythän sinä vitsin murjaisit! Vasta äsken olit varma, kuinka ihmiset eivät ole sinulle yhtään tärkeitä, vaan sinun kuuluu elää vapaana ja villinä! Ei vitsi, miten säälittävä olet! Painu takaisin ihmistesi luo ja hukuta itsesi siihen mössöruokaan, se olisi sinulle vain oikein! Miten edes menin auttamaan tuollaista?” kissa vinoili rajusti perääni ja säpsähdin juoksuun. Juoksin eteenpäin koko ajan peläten toisen kissan hyökkäystä. Tuo hullu kalastajakissa voisi varmasti saada minut vielä kiinni, vaikka olinkin jo kaukana. Enhän minä tiennyt, oliko toinen lähtenyt perääni vai ei. Vilkuilin jatkuvasti taakseni, vaikka se hidastikin vauhtiani. Adrenaliini veressäni sai minut jaksamaan juosta koko matkan, hyvä niin. Pian olinkin päässyt metsän läpi, laitumen yli ja vielä kotini eteen. Läähättäen ja raskaasti hengittäen minä sitten pysähdyinkin, tasaamaan itseäni ja tunteitani. Olinko oikeasti niin turha, että minun pitäisi hukuttaa itseni ruokakippooni? Mietin ja mietin, saamatta ollenkaan vastausta selville. Se pelotti minua, koska en halunnut olla turha, vaan tärkeä. En halunnut olla yhdentekevä yhdellekään, vaan ystävä, lemmikki, mikä tahansa, kunhan elämälläni olisi tarkoitus. ”Ernesti!” Tani tuli luokseni iloisesti häntä heiluen ja tervehti hyväntuulisesti. Kuljin korvat niskaan painettuina eteenpäin, häntä maata laahaten ja pelkäsin tuon koirankin pilkkaavan minua. ”Olet kunnossa!” valkoruskea koira hymyili ja hipaisi kuonollaan lapaani. En katsonut hänen suuntaansa, vaan kuljin kohti kotiani. ”No, niinpä näyn olevan”, kurisin. Vaikka halusin olla tärkeä jollekulle, se ei tarkoittanut hölmöyttä. Mutta sitten

katsoin Tanin suklaanruskeisiin silmiin ja näin huolta. Tunnin omantunnon piston sisimmässäni ja nuolaisin koiran lapaa. "Mutta anteeksi, että huolestutin sinua", tokaisin pahoittelevasti, vaikken tiennyt, halusiko omatuntoni juuri sitä. No, saisi tyytyä nyt tuohon. "Olen iloinen, että palasit. Omistajasi ovat jo huolestuneet katoamisestasi ja toivovat sinua kotiin. Minä olin huolestunut ja halusin sinut kotiin, tiedätkö", Tani tokaisi hiljempaa. Väänsin kasvoilleni toispuoleisen hymyn, kunnes hymyilin kokonaan, niin että se ylettyi myös silmiini. "No, onhan minustakin mukava palata kotiin. Täytyy sanoa, etten halua tulla karhun tappamaksi", tokaisin ja Tani katsoi minua hämmentyneenä. "Tule, mennään kotiin", Tani ehdotti hymyillen. Nyökkäsin ja lähdin seuraamaan parasta ystävääni kohti kotitaloani. Raavin hellästi lasiovea, kunnes omistajani saapuivat avaamaan sitä. Nähdessään minut he avasivat oven kiireesti, nappasivat minut syliinsä ja kantoivat olohuoneeseen. Siinä minä makasin, sylissä ja annoin omistajieni silittää minua. Olin onnellinen, koska olin palannut kotiin. Enkä halunnut koskaan lähteä enää. Siihen minä nukahdin, tyytyväisenä sittenkin elämääni. Ehkä tämä tylsyys ja riittämättömyys olivat minusta lähtöisin, minun asenteistani? Kuka tietää, mutta tästä lähtien olisin paljon kiitollisempi siitä, mitä minulla oli. Ja jos jotakin ei ollut, siitä selvittäisiin ilman.